

Kniven långt in i kroppen - Del IV

Antony Cassel pratade svenska någorlunda bra. Han behövde alltför sällan använda sig av sitt nya modersmål, eftersom hans svenska vänner och kontakter pinsamt ofta föredrog att kommunicera på engelska, inte bara ute på krogen. Ankomsten till Sverige för snart tio år sedan berodde på en flicka. Hade varit för enkelt att säga på grund av kärleken. Men, Antonys förälskelse i den söta au pair-flickan Anna-Karin hade varit begränsad. Han var väl mer uttråkad på London och passade på. Stockholm gav gott om utrymme för en sammetsögd Antony som hade lust att stå i en bar och hålla upp alkohol. Han var vänlig, och hade lätt för att få vänner. En av vännerna hade ett tryckeri. Cassel blev anställd. Han trivdes, men ställde inte alltför stora krav på sitt liv för att kunna trivas. Han saknade inte sitt gamla liv, men brydde sig inte så mycket om det nya heller. På en utekväll på Georgia Kök och Bar träffade han den något yngre Nadine. Efter tolv dagar hade de legat med varandra, och med jämna mellanrum kändes det som om de var ett par. Däremellan träffades de inte särskilt ofta, men det gick aldrig mer än en månad mellan sammankomsterna. Ett och ett halvt år efter första mötet på Georgia satt Antony med en bunt pappersservetter pressad mot Nadines uppskurna hals. Kommissarien vinkade fram honom till sin stol.

- Antony? Jorma Määtenen. Kommissarie. Det är jag som har hand om ... som skall utreda det här. Jag är ... jag förstår att det här är fruktansvärt. Jag är hemskt ledsen.

Antony skakade på huvudet.

- Det är bra. Jag ... jag fattar, svarade han.

- Du vet att du kan få en tolk, om du ... om det behövs?

- Nej, jag vet. Det är ingen fara. Svenskan är klar, men ... om jag ... jag förstår allt, om jag inte kan allt när jag säger.

- Det är ok. Vi får kolla oss fram, sade Jorma och log milt.

Kortet fungerar inte. Nu fungerar det. Men inget kontobesked. Kunde struntat i att ta ut hundralappen. Döden.

- Hur var ... hur kände du Nadine?

- Vi ... vi var vänner, kände varandra, träffade henne i ett och ett halvt år sedan.

- Har ni varit ett par? Eller var ett?

- Vi ... Nadine ... nej, inget par, vi hade ... more than friends ... perhaps, kanske. Vi gillar varandra och ... hamnade i samma säng några gånger. Du vet.

- Okej. Umgicks ni i samma gäng, samma kretsar?

- Ja, nej, inte samtidigt. Vi kände samma, lite granna, men hon hade några vänner och ... jag känner många. Vi träffas mycket folk, hänger ute, jag ... jag arbetade lite på bar, bartender för länge sedan tidigare.

- Inte i samma gäng, egentligen.

- Nej inte samma.

- Nej.

- Nä.

- Hade du lust att döda Nadine?

- ... eh ... gud, nej ... varför ... nej, nej vad tror du... faan ...? Antony såg olycklig ut och nästan skrattade till.
- Någon hade ju uppenbarligen det? Mäatenen ryckte lätt på axlarna och tittade frågande på engelsmannen framför honom. Varför inte ... du?
- Men ... hon är ju ... men ... vi gillade varandra, ja, inte på allvar ... jo. Vill du veta? Jag fattar ingenting.
- Ingenting? Om varför någon tyckte att hon skulle dödas? Förstår du varför jag frågar? Du kände henne sedan en tid? Och ni har haft sex, träffats ofta, ute och hemma? Du var på ett fik med henne där någon, eller några sätter en kniv i henne? Om inte du vet någonting om ... om du inte kan hjälpa oss, så vet du säkert om några andra personer, som vet mer? Eller?
- ... ja ... but ... ? Antony tittade ner i bordet och skakade lätt på huvudet.
- Eller gick ni bara hem och satte på varandra? Och fikade av en slump denna enda lördagsmorgon? Du vet inget om hennes liv? Nej?
- Jo. Jag tyckte ... att Nadine var en schysst tjej, jag ville ... jag gick gärna ut med henne också ... inte ... jag ... hon var inget som var problem att känna ... vara ute med. Men ... det var ... det var liksom vi, när vi träffades. Inte mina polare eller hennes.
- Ni funderade inte på att ... vad skall man säga ... gå längre ...? Bli ett par?
- Vi? Nej, jo ... det var ... vi funkade bra ... men ibland så blev vi trötta ... äh ... det hade aldrig fungerat. Jag ville inte binda ... sätta ihop något liksom ... jag är inte en family man, du vet? Antony log svagt.
- Nej, ja. Och Nadine? Höll hon med?
- Ja ... det tror jag ... vi pratade inte så.
- Vad pratade ni om?
- ... eh ... vi ... hon läste ju ... och ... läste tyska ... och min morfar var från Köln ... och vi gillade film. Stack mycket på bio i början. Hon ville prata musiken ... och vi snackade lite om hennes polare ... kanske mer än mina polare. Tror ...
- Så ni träffades en del utanför sängen?
- Ja. Ja ... det ... klart.

Förhöret med Antony Cassel gav förvånansvärt lite, utöver den känslan, att kommissarien inte kunde uppbåda någon känsla av, att engelsmannen på hans kontor kunde ha något med själva brottet att göra. Nadines frukostsällskap spred i väldigt liten grad några känslor alls omkring sig. Han verkade inte ha förmågan att förklara sitt och Nadines förhållande, eller verkade ha särskilt mycket uppfattning på vad det gått ut på. Som polis borde han misstänkt att hans förhörsobjekt hade haft något att dölja, när så var fallet, men den känslan uppbådades inte alls. Han blev irriterad. Vem skulle kunna berätta något om Nadines liv de senaste åren för honom? Cassel hade i alla fall fått ur sig några namn. Några personer som han träffat med Nadine, och uppfattat som hennes närmare bekanta. Ellenor Höst. Ofta ute med Nadine. Kurskamrat till henne. Emma Birgersson. Samma. Magnus. Troligen Ohlsson. Arbetade på Nordic Copy. Pojkvän till Emma. Hade pratat jobb med Antony, och därför mindes han honom. Hade känt Nadine sen skoltiden, tydligen. Utöver dessa kunde han komma på några förnamn och ett antal tveksamma smeknamn som ofta förekommit runt hans väninna. Collin. Lina. Carro. Renne. Mikko (eventuellt Mykko). Laila. Jocko. Hane. Wiberg. Jorma kostade på sig ytterligare en suck.

Tisdag

Dörren till Gunnars Kafé var låst, och en papperslapp i den frostade rutan talade om att man höll stängt på grund av sjukdom. Blödarsjuka, tänkte kommissarien. Efter en kvart anlände en fyrtioårig man med ring i örat och nyckel till dörren.

- Hej, hej. Ja, ledsen att det tog en stund, skulle få hem syrran till ungarna.

- Jorma Määtenen, det är inga problem.

- Gunnar Hansson. Ja.

De dubbla låsen öppnades och dörren drogs upp. Ingen klocka ringde. Jorma gick in i lokalen bakom kaféägaren. Längst upp vid dörrkarmen på högra sidan noterade han en sensor fastskruvad. Klockan var alltså uppenbarligen en elektroniskt styrd sak. Trasig? Med glapp i sig? Kafé-Gunnar försvann bort genom den mörka lokalen mot skenet från nödutgångsskylten bakom disken, och snart tändes lampor som spred ett visst ljus. Det första rummet var avlångt med fyra bord med karmstolar på vänstersidan och disken till höger. Precis till höger om dörren fanns en bardisk i armbåghöjd och ett par högre pallar, placerat vid ett av de två fönster rummet hyste. Det andra satt på dörrens vänstra sida, och spred ett visst begränsat ljussken över de fyra borden. Rummet avslutades med ett valv, i vilket en dörr syntes. Valvet lät också förstå, att kaféet fortsatte in till höger. Bordet närmast valvet var intryckt mot väggen och stolarna stod utdragna i passagen mot disken. Det låg fläckig papp på golvet.

- Jag har inte varit här sedan i lördags, när teknikerna var här, upplyste ägaren. Men, det är väl snart dags att ... försöka få igång det igen. Känns lite konstigt ännu, bara.

- Jo. Den dörren? I valvet?

- Det är ... städförrådet. Och till höger har du in till toaletten, och rökavdelningen.

De flyttade undan stolarna i gången, noggrant undvikande att placera dem på pappen, och tog sig via en smal passage med tidningshylla in till kaféets andra halva. Ytterligare fyra bord och en långsmal bänk mot en vägg. Fönster mot vad som verkade vara en bakgård. Fläkt i en av rutorna. Rökdoft. Till vänster dörr med texten "Toalett". Till det största av borden i rummet fanns två stoppade fåtöljer. Jorma öppnade dörren till toaletten och fann ett förrum med handfat, öppnade en till dörr och hittade ett mörkt inre rum. Inga fönster.

- Har du råd att ha stängt länge? Inga problem?

- Nä, nej, det går ... jag har också ... jag delar ett arrende på en restaurang också, så det här är mer en extragrej, kaféet. Vill gärna hålla på med ... du vet, man måste hålla igång?

- Men inte mer extra än att du döpt stället efter dig?

- Ha ha, nej, nej ...! Nej, det är nog mer tvärtom, det hette Gunnars Kafé sen tidigare, jag blev sugen på att köpa det just därför. Jag är nästan aldrig här, det är flickorna som sköter det mesta.

- Jaså, ja, det var ju en ... ja, då förstår jag. Och flickorna, ja ... biträdet? Janna ... Moberg?

- Nej, hon känner väl sig lite ... hon tog ju en del illa vid sig, det är sant. Hon ... jag har henne som sjukskriven. Det skall ordna sig. Hon är en tuff tjej. Blir det länge så kan hon få gå vidare till andra ställen om det skulle vara. Har ju en del kontakter, om hon inte kan få plats hos mig.

- Ja. Määtenen stod och tittade på pappen. Klockan? Till dörren? Fungerar den?

- Jo, det skall den göra?

- Ja, den var tyst när vi kom?

- Nej, den går inte på när strömmen till belysningen är av. Han tog några steg mot dörren och sköt ut den. En knattrande ringsignal ljud från en vit låda ovanför köksingången jämte nödutgångsskylten. Signalen upprepades när dörren gled igen.

- Får jag? frågade kommissarien och pekade mot köket.

- Ja, javisst.

Mäatenen tog sig in i det avlånga köket. Till vänster fanns kylskåp. Till höger fanns bänkar med skärbrädor. Och knivar. Bortanför bänken stod en mikrovågsugn. Längst bort stod diskbänkar och ett par ställ för sopsäckar. En dörr med metallförstärkningar och galler därjämte ledde sannolikt ut mot den tidigare gissade bakgården.

- Ursäkta, kan du öppna dörren igen? Ytterdörren?

- Ja, dörren? Jo, javisst.

Två sekunder senare knattrade det från en ringanordning igen, denna gång ännu högre. Jorma såg en likadan dosa till inne i köket.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dahnberg med Poeter.se id #2961 innehar upphovsrätten